

DOBLER ANITA

Rózsák háborúja...

Benézek hozzád, rejtőzöl, de ébredsz,
savanyú íze szádnak rám csorog,
-hagyom, hogy fájjon, érted.

Szinte tapintható e nemlétezés.
Lebiggyedt ajkam tanácstalan,
fogad fehérébe oltott megérkezés.

Lehullt virág, -fizettem érte-
utolsó rózsám megválthatod,
tisza forrásba fült csatám végső veresége.

Bús nyaram...

Figyelem, hallgatom a csendet,
érzem, ahogy tombol bennem a semmi,
-jó volna újra meleg öledben lenni..

Vérben és könnyben dobtál e világra,
nyár volt,...szédítő volt az a nyár,
kezedet vágyom érezni, Anyám.

Érints meg még egyszer,
mert nincs maradásom,
hörgő imáim szidják
makacs Istentagadásom.

Hát ezért rossz lettem...
csak úgy, dacból.
Hisz úgysem vagy mellettem.

Játék ez, ledőlt hamis falakkal,
s lettem veszített csata szökött katonája,
-rég halott asszony gonosz kisbabája

Könny nélkül sírás feszít szét,
űzöm hideg csókok tűzzel-vassal,
s titokban várlak, Anya,
múltba fulladt lopott szavakkal.

Téli dal

Fehérbe öltözött fák között
rám hull fénye szemednek,
jégbefúlt szilánkok mélyén
maradt ott nyoma kezednek.

Megérintenélék még sokszor,
bújj sápadt arcom mögé,
emelj fel újra játékos ünnep,
ismeretlen hómezők fölé.

Most visszatérek, nézz meg
s fogadj el, ha nem is érted,
nyugvó napom jégnyalábjai
elolvadnak, megszégyenülve.

Két barát...

Egymást vigasztalja két jó barát,
ki jószágát veszítette, ki mézízű borát.

Álmos szemükön túlfut az ébredés,
rég lehulló bánat, s a virgonc rettegés.

Így tüsténkedik hunyorgásuk a napban,
szótlan üzenet, egy könnyű pillanatban.

Száz jaj szól, egymást öelve bajban,
árván koppan egy kihűlt pirkadatban.

Ma két jó barát árnya nélkül fekszik,
s fürkészik az időt: miért kötekszik?

Porrá lett egy álom odabent,
élhető érzelem, gaz tekintetében
már semmit sem jelent.

„Ölelj meg”

Ölelj meg, kérlek!
E megtorzult időben lökj lángokba,
alaktalan, halandó létem
lobogó erdejében, -ölelj meg, kérlek!
Hideg növendék fák: kihalt templomok
legszentebb menedéke.
Rémület oltja lángom, égek,
alvó ködben füstös parázson,
-érted égek...
Arctalan lépek a tűzbe,
már számát sem tudom sebemnek,
-itt halunk meg: Egymásban, mindörökre.
Ölj meg, vagy váltsd meg halálom,
legszebb napom elemésztő
fantom-Istenét sem látom.
Meghajolok előtted,
rémület, ragyogó hajnal,
földig alázva, ölelj még,
te...gúnyos öröklét!

„Az utolsó hajnal...”

Ez a hajnal volt a legszebb,
ez a legutolsó...
Hirtelen, mielőtt meghalna az éj,
túl a csenden, lassan visszaneztek.
Az alkonyat bíbora utolér,
s csíkot fon hajamra.
Egy gyertya lecsurgó aranya
nem hagyott magamra,
már nem kellene a szavak,
nem kell az éj, a láz, a vágy,
bármi legyen is az ára,
én önmagam áldozom érted.
Kedélyes árván a nap
leköpött arccal lustán ébred.
Ez a hajnal, a legutolsó
megrontja magát, s engem,
Vágy, más világra ébredésre,
vágy, ami oltalom.
Csapzott testemre téved
egy fénysugár az ablakon,
nyitott szemmel fekszem
- ezen az utolsó hajnalon..

„Csend...”

Csendben nézem az éjjelt.
Behunyom szemem... megérintelek.
Érzed?- olyan furcsa ez az egész.
A lehetséges ízek elhalnak bennem,
ráncos arccal megkövesedtem.
Múltam útját állja, rágja
e rút bűbáj,romlás virága,
valami régi, valami titkolt,
ajkamra forrott nemes penész.